

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ.

Така ги сждбата ориса —
въ раздяла да чезнатъ двамина;
тя дома при свои въ неволя,
той съ млада нерадостъ въ чужбина.

Но пакъ сж и денемъ и нощемъ
те заедно: въ болка нечута,
мечтите имъ волно ги носятъ
на свиждане всяка минута.

И въ некакви смътни надежди
брожтъ те, записани, дните...
Живота край тяхъ преминава,
а те се залгватъ съ мечтите!